

De glitterplaneet

Description

TOEMAARDICHTMAAR

- [16 microfictionverhalen](#)
- [De Cilinder](#)
- [Enkele aanzetten tot communicatie](#)
- [De glitterplaneet](#)
- [Revolte](#)
- [Cirkeldier Daniël](#)
- [Hoe ik vanmiddag mijn tong verbrandde](#)
- [Herkenningpunt](#)
- [De pieptest](#)
- [De cirkelzaag](#)
- [Gesticht](#)
- [Etiquette van de waanzin](#)
- [Zeepsop](#)
- [Het eb en blues van de vloed](#)
- [De bevolking van het Noorden](#)
- [Het gevoel van iets te zijn vergeten](#)
- [Kipnugget](#)
- [Het observatiecentrum](#)
- [Puppy](#)
- [De eenpersoonsbar](#)
- [Het binnenste](#)

De glitterplaneet

Nina schenkt voor zichzelf een beker vodka in. De kleine geluidsinstallatie die in de hoek van het atelier op de vloer staat, brengt een verrassend sterk volume voort, waardoor de ramen trillen als ogen met een nerveuze zenuwtrek. Het is nieuwjaarsnacht in Amsterdam. De ruimte is in bezit genomen door een groepje studenten en ontkleed van enige decoratie, op enkele kleurige lampen na. De flessen sterke drank staan verspreid aan de randen van de muren.

‘Ik ben blij dat je hier bent. Echt blij. Je had ook ergens anders kunnen zijn, maar we kunnen niet ontsnappen aan onze vrijheid, man!’ zegt Adriaan tegen haar. Hij houdt zijn beker vast aan de bovenkant, waarbij zijn hand de opening bedekt. ‘We zijn verdoemd om vrij te zijn, om verantwoordelijkheid te nemen voor onze keuzes, zelfs als we niet weten wat de juiste keuze is. Het is

als een dronken dans op het slappe koord van het bestaan, waar elke stap ons dichterbij de afgrond brengt.'

'Ja, een dronken dans op de vulkaan!', zegt Nina met de extatische geladenheid die past na het te snel leegdrinken van haar beker.

'Maar we kunnen ons eigen pad bepalen', gaat hij verder, 'onze eigen betekenis creëren in een ogenschijnlijk betekenisloze wereld. We kunnen de absurditeit omarmen, dansen op de rand van de afgrond en tegelijkertijd lachen om het absurde van alles. Hij kijkt niet meer naar haar, maar naar het raam.

'Op de rand van de afgrond!' herhaalt ze, als een opzweepende kreet waarbij ze de laatste lettergreep lang uitrekt. Ze maakt een vuist in de lucht en danst als een dionysische godin.

Nina neemt veel ruimte in. Ze stoot tegen Reginald aan, die op dat moment aan het kussen is met Winte en Pablo en voorgoed uit de as wordt geslingerd. Van de andere kant van de ruimte kijkt Moya gebiologeerd naar haar bewegingen.

'Misschien is dat een moonwalk, maar weten we nog niet op welke maan', zegt ze tegen Serafina.

'Denk je?'

'Misschien heeft Jupiter er één waar de zwaartekracht en natuurlijke omstandigheden precies zo zijn, dat je je er alleen met wilde, expressieve pulsaties kan voortbewegen.'

'Als je sterft van de dorst, omdat er geen water is, misschien. Dat heeft niks te maken met zwaartekracht, dat noem je stuip trekkingen.'

'Je kaapt mijn wereld, Ser', zegt ze vermanend. 'Ik vind dat astrologen daar onderzoek naar moeten doen.' Serafina haalt haar schouders op.

De meeste jongens hebben mascara en verdwaalde glitters op hun gezicht en dansen uitbundig. De glitter schreeuwt dat ze aanwezig zijn en het pilletje laat die schreeuw weerkaatsen in hun kop. Hun lichamen zwichten zoals druiven knappen nadat ze eerst een beetje opzwellen wanneer je erop bijt. Stel je het geluid voor van één druif die openbarst en vermenigvuldigt dat met duizend. Ze dansen. Het suiker stijgt naar hun koppen en ze vertrouwen hun lichamen erop dat ze doen wat ze moeten. Ze hangen samen aan de tros, zij zijn de tros, een kleine, pulserende menigte van lichamen, een trillende elite. Er wordt niet gedanst alsof er niemand kijkt. Dit zijn studenten filosofie, bevoorrecht en zelfbewust, en ze dansen alsof de hele wereld naar hen kijkt.

Nina klopt op de binnenkant van de voordeur, doet open en roept 'Hallo, buitenwereld!' Amsterdam reageert een paar straten verder met een groepje zakkenrollers die de buit van die nacht verdelen. Een vrouw is niet uitgenodigd op een feest waar ze wil bij zijn, stuurt daarom via qTox, een anonieme chat-app, een bericht naar iemand die zich kniefruit noemt. Tegen betaling zal hij naar het feest gaan

om de sfeer er te verpesten. Op de gracht heeft een man vuurpijlen aan de hielen van zijn schaatsen gebonden, stuift eerst met benen wijd en gebogen knieën een eind vooruit, valt dan op het ijs en rolt liggend verder als een mislukte kunstschaatser. Wanneer hij uiteindelijk stil ligt, klinkt een knal. Kleurrijke lichtjes schieten over het reflecterende ijs. Een enkele glitter waait naar buiten. Het noodlot laat haar niet toe. Ze doet de deur weer dicht.

© Tim Thomaes, 2023

Date Created

November 3, 2023

Author

admin

default watermark